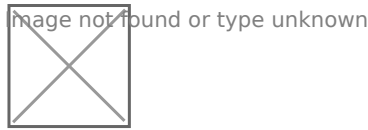

Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς για την Υπαπαντή

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στήν Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά)

Ἐκείνη τὴν προγονικὴ κατάρρα καὶ καταδίκη πρὸ Χριστοῦ τὴν εἶχαμε ὅλοι κοινὴ καὶ ἴδια, ἐκχυμένη σὲ ὅλους ἀπὸ ἕναν προπάτορα, σὰν νὰ ἀναπτυσσόταν ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ γένους καὶ νὰ ἦταν συνημμένη μὲ τὴ φύσι. Ὁ καθένας ἐπέσυρε ἢ τὴν μομφὴ ἢ τὸν ἔπαινο ἀπὸ τὸν Θεό, μὲ ὅσα ἔπραττε προσωπικῶς, ἐνῶ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτε ἀπέναντι σ' ἐκείνη τὴν κοινὴ κατάρρα καὶ καταδίκη καὶ ἀπέναντι στὸν πονηρὸ κλῆρο πού κατεβαίνει ἀπὸ ἐπάνω σ' αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ στοὺς ἀπογόνους του.

Ἄλλ' ἦλθε ὁ Χριστὸς ἐλευθερωτὴς τῆς φύσεως, πού μετέβαλε τὴν κοινὴ κατάρρα σὲ κοινὴ εὐλογία· ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἔνοχη φύσι μας ἀπὸ τὴν ἀκήρατη Παρθένο καὶ τὴν ἦνωσε στὴν ὑπόστασί του νέαν, χωρὶς νὰ ἔχη μετάσχει σὲ παλαιὸ σπέρμα, τὴν κατέστησε ἀθῶα καὶ δικαιωμένη, ὥστε καὶ οἱ γεννώμενοι ἀπὸ αὐτὸν ἔπειτα κατὰ πνεῦμα νὰ μένουν ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὴν προγονικὴ ἐκείνη κατάρρα καὶ καταδίκη.

Τί λοιπὸν; Δὲν μεταδίδει τὴ χάρι του σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποστάσεις μας καὶ δὲν λαμβάνει ὁ καθένας μας ἄφεισι τῶν πλημμελημάτων του ἀπὸ αὐτὸν, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἀνέλαβε ὑπόστασι ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ τὴν φύσι μας τὴν ὁποία ἀνανέωσε ἐνωθεὶς μὲ αὐτὴν κατὰ τὴν ἰδιαίτερη ὑπόστασί του: Πῶς ὅμως θὰ ἐνεργοῦσε ἔτσι, αὐτὸς πού θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι τελείως καὶ κατῆλθε κλίνοντας τοὺς οὐρανοὺς γιὰ χάρι ὅλων καί, ἀφοῦ δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ παθημάτων τοῦ ὑπέδειξε κάθε δρόμο σωτηρίας, ἐπανῆλθε στοὺς οὐρανοὺς, ἐλκύνοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ τοὺς πιστοὺς του;

Ἐπομένως γιὰ νὰ παράσχῃ τελεία ἀπολύτρωσι ὄχι μόνο στὴ φύσι τὴν ὁποία ἔλαβε ὁ ἴδιος ἀπὸ ἐμᾶς σὲ ἀδιάσπαστη ἔνωση, ἀλλὰ καὶ στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας σ' αὐτόν; Τοῦτο λοιπὸν ἔπραξε καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ πράττῃ, συνδιαλλάσσοντας τὸν καθένα μας δι' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἐπαναφέροντας τὸν καθένα στὴν ὑπακοὴ καὶ θεραπεύοντας κάθε παρακοή.

Γι' αὐτό λοιπὸν καθώρισε καὶ θεῖο Βάπτισμα κι' ἔθεσε σωτηρίους νόμους, ἐκήρυξε

μετάνοια σὲ ὅλους καὶ μετέδωσε δὲν μεταδίδει τὴ χάρι του σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποστάσεις μας ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ αἷμα του. Διότι δὲν εἶναι γενικῶς ἡ φύσις ἀλλὰ ἡ ὑπόστασις τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας πού δέχεται τὸ Βάπτισμα καὶ πολιτεύεται κατὰ τὶς θεῖες ἐντολές καὶ γίνεται μέτοχός του θεουργοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ποτηριοῦ.

Διὰ τῶν μέσων τούτων βέβαια ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδικαίωσε ὑποστατικῶς καὶ μᾶς ἐπανεφέρε στὴν ὑπακοὴ τοῦ οὐράνιου Πατρός· τὴν ἴδια δὲ τὴ φύσιν πού προσέλαβε ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἀνανέωσε, τὴν ἔδειξε ἁγιασμένη καὶ δικαιωμένη καὶ σὲ ὅλα ὑπήκοο στὸν Πατέρα, δι' ἐκείνων πού ἔπραξε καὶ ἔπαθε αὐτός κατ' αὐτὴν ἐνωμένος με αὐτὴν ὑποστατικῶς. Ἄνάμεσα σὲ αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ ἐορταζόμενη σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς ἀνάβασις, ἡ ἀναβίβασις του στὸν παλαιὸ ἐκεῖνο ναὸ πρὸς καθαρισμό, ἡ προϋπάντησις ἀπὸ τὸν θεόληπτο Συμεὼν καὶ ἡ εὐχαριστία τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία παρέμενε στὸν ναὸ ὅλη τὴ ζωὴ της (Λουκᾶ 2,22-38).

Πραγματικὰ μετὰ τὴν γέννησι τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὴν Παρθένο καὶ τὴν κατὰ τὸν μωσαϊκὸ νόμο περιτομὴ τὴν ὄγδοη ἡμέρα, ὅπως λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμο τοῦ Μωϋσέως, τὸν ἀνέβασαν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο». Περιτέμεται κατὰ τὸν νόμο, ἀνεβάζεται κατὰ τὸ γεγραμμένο, προσφέρεται θυσία κατὰ τὰ λεγόμενα στὸν νόμο Κυρίου.

Βλέπετε ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ δεσπότης τοῦ νόμου γίνεται καθ' ὅλα ὑπήκοος στὸν νόμο; Ἐπιτελώνοντας τί μὲ αὐτὰ; Καθιστώντας καθ' ὅλα ὑπήκοο τὴν φύσι μας στὸν Πατέρα καὶ θεραπεύοντας τὴν κατ' αὐτὴν παρακοή μας καὶ μετατρέποντας τὴν γι' αὐτὴν κατάρα σ' εὐλογία. Ὅπως δηλαδὴ ὅλη ἡ φύσις μας ἦταν στὸν Ἀδάμ, ἔτσι καὶ στὸν Χριστὸ· καὶ ὅπως διὰ τοῦ ἀπὸ τὴν γῆ Ἀδάμ ὅλοι ὅσοι ἐλάβαμε ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ὑπαρξι ἐστραφήκαμε πρὸς τὴν γῆ καὶ καταρριφθήκαμε, φεῦ, στὸν Ἄδη, ἔτσι διὰ τοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ Ἀδάμ, κατὰ τὸν ἀπόστολο, ὅλοι ἀνακληθήκαμε στὸν οὐρανὸ καὶ ἀξιωθήκαμε τὴν ἐκεῖ δόξα καὶ χάρι.

Τώρα ὅμως ἀξιωθήκαμε μυστικῶς, διότι, λέγει «ἡ ζωὴ σας μαζί με τὸν Χριστὸ εἶναι στὸν Θεό, ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς φανερωθῆ κατὰ τὴν δευτέρα ἐπιφάνεια καὶ παρουσία, τότε καὶ σεῖς ὅλοι θὰ φανερωθῆτε σὲ δόξα» (Ἐφ. 5, 5). Ποιοὶ «ὅλοι»; Ὅσοι υἱοποιήθηκαν κατὰ τὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Πνεύματος ἀποδείχθηκαν καὶ διὰ τῶν ἔργων πνευματικὰ τέκνα τούτου.

Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν, τὸν ἀνέβασαν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο. Ποιῶν «αὐτῶν»; Ὁ λόγος τοῦ νόμου εἶναι περὶ τῶν γεννητόρων, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν γεννωμένων ἀπὸ τὴν ἔνωσί τους, πού ἔχουν ἀνάγκη καθάρσεως. Διότι καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέγει

«συνελήφθηκα σὲ ἀνομίες καὶ ἡ μητέρα μου μ' ἐκυοφόρησε σὲ ἁμαρτίες».

Ἐδῶ δὲ πού δὲν ὑπάρχουν γεννήτορες, ἀλλὰ ἦταν μόνο μητέρα, καὶ αὐτὴ Παρθένος, πού ὑπάρχει ἐπίσης γέννησις παιδιοῦ συλληφθέντος ἀσπόρως, ὅπως ἴσως δὲν ὑπῆρχε χρειαία καθαρισμοῦ, ἀλλ' ἦταν ἔργο ὑπακοῆς καὶ τοῦτο, πού ἐπανεφέρε τὴν παρακούσασα φύσι καὶ ἀπήλειφε τὴν εὐθύνη ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς.

Ὅταν λοιπὸν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ των, τὸν ἀνέβασαν γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο, νὰ τὸν ἀφιερῶσουν, νὰ καταστήσουν φανερὸ ὅτι εἶναι πρωτότοκος, ὅπως ἔχει γραφεῖ στὸν νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι «κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού διανοίγει τὴν μήτρα, θὰ ἀποκληθῆ ἀφιερωμένο στὸν Κύριο.

Καὶ ὅμως αὐτός εἶναι ὁ μόνος πού διάνοιξε μήτρα, ἀφοῦ κυοφορήθηκε χωρὶς γεννητήσια ἔνωση μὲ μόνο τὸ προσφώνημα καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ, πού δέχθηκε στὴν ἀκοῆς τῆς ἡ Παρθένης δι' ἀγγέλου· πῶς λοιπὸν ὁ νόμος λέγει «κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού διανοίγει μήτρα»; Ὅπως πολλοὶ λέγονται προφήτες καὶ πολλοὶ χρισμένοι, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ψαλμωδοῦ, «μὴ ἐγγίζετε τοὺς χρισμένους μου καὶ μὴ κακοποιῆτε τοὺς φέροντας σ' αὐτό ὡς Θεὸν τὸν ὕμνο καὶ τὴν ἰκεσία», παρακαλώντας ν' ἀπαλλαγῆ εἰρηνικὰ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ διακηρύσσοντας σὲ ὅλους ὅτι αὐτό εἶναι τὸ σωτήριον φῶς, ἰσχυριζόμενος δὲ ὅτι τοῦτο ἔχει τεθῆ σὲ πτώσι τῶν ἀπιστούντων καὶ σὲ ἀνάστασι τῶν πιστευόντων σ' αὐτό.

Ἐπειτα συνωμίλησε μὲ τὴν Παρθένο καὶ Μητέρα τοῦ βρέφους. δεικνύοντας ἀπὸ τὴν ὀδύνη γιὰ τὸν μελλοντικὸ σταυρὸ τοῦ παιδιοῦ ὅτι θὰ φανερωθῆ κατὰ φύσι μητέρα τοῦ τώρα Θεανθρώπου βρέφους καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀποκαλύψη τοὺς ἀμφίβολουσ γι' αὐτό λογισμοὺς θὰ τοὺς ἀπαλείψῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν· διότι καὶ ὁ Συμεὼν τὴν γνησίαν μητέρα τοῦ ἀμφίβολου παιδιοῦ προσδιώρισε ἀπὸ τὴν σχετικὴ μὲ τὸ πάθος ὀδύνη καὶ ἀπὸ τὴν γι' αὐτό τὸ πάθος σφοδρὰ λύπη καὶ συμπάθεια.

Ἡ δὲ προφήτις Ἄννα, χήρα τοῦ Φανουὴλ ἡλικίας ὀγδόντα τεσσάρων ἐτῶν, ἐπιδομένη σὲ νηστεῖες καὶ δεήσεις καὶ μὴ ἀπομακρυνόμενη καθόλου ἀπὸ τὸν ναό, καταληφθεῖσα τότε περισσότερο ἀπὸ Θεῖο Πνεῦμα εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ εὐαγγελίσθηκε ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ λύτρωσις σ' ὅσους τὴν προσδέχονται, δεικνύοντας ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ βρέφος τοῦτο.

Τέτοια λογικὰ τρυγόνια προέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα πρὸς προὑπάντησι τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἀνέβαινε στὸν ναὸ καὶ μᾶς ἔδειξε ὅποιοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ δεχόμενοι μέσα τους τὸν Χριστό, καὶ ὅποιοι καὶ ὅποιες πρέπει νὰ εἶναι αὐτές πού ἔχασαν τοὺς ἄνδρες των καὶ αὐτοὶ πού ἔχασαν τὴν συζύγουσ των. Διότι ἡ Ἄννα αὐτὴ ἦταν χήρα τοῦ Φανουὴλ ἀλλὰ καὶ προφήτις. Πῶς; διότι, ἀφοῦ ἄφησε τὴν κοσμικὴν καὶ βιωτικὴν

φροντίδες, δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ναό· διότι εἶχε ἄμωμο τὸν βίο διημερεύοντας καὶ διανυκτερεύοντας μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες, μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμωδίες.

Γι' αὐτό καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν Κύριο, πού λάτρευε μὲ ἔργα, εὐλόγως τὸν ἀνεγνώρισε ὅταν ἦλθε, ὅπως λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ψαλμωδὸς προφήτης, «θὰ ψάλω καὶ θὰ προσέξω στὴν τελεία ὁδὸ, πότε θὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμένα».

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ αἰσθανώμαστε ἐμεῖς πού, ἐνῶ ἔχομε διαταχθῆ νὰ σταυρώσωμε τὴ σάρκα μαζί μὲ τὶς ἐπιθυμίες, περιπίπτομε πάλι στὰ ἴδια, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας; πού, ἐνῶ διαταχθήκαμε νὰ νεκρώσωμε τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνεία, ἀκαθαρσία, πάθος κακὸ καὶ τὴν ἐπιθυμία, δὲν ἐφαρμόζομε τὴν παραίνεσι;

Δὲν θὰ φοβηθοῦμε λοιπὸν κάποτε, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τουλάχιστο τὶς θεομηνίες, τὶς ἀπὸ κάτω, τὶς ἀπὸ ἐπάνω, τὶς περασμένες, τὶς μελλοντικὲς ἐκεῖνες καὶ αἰώνιες πού μᾶς ἀπειλοῦν; Δὲν θὰ σεβασθοῦμε τὴν κατὰ σάρκα ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης Χριστοῦ, ὥστε νὰ περιπατήσωμε προσεκτικὰ σὰν σὲ ἡμέρα; Δὲν θὰ φρίξωμε τὶς ἀποστολικὲς προειδοποιήσεις καὶ ἀποφάσεις καὶ παραινέσεις, πού λέγουν, «δὲν γνωρίζετε ὅτι εἴσθε ναοὶ Θεοῦ καὶ μέσα σας κατοικεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ;

Ὅποιος φθείρει τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν φθείρῃ ὁ Θεός»· καὶ πάλι, «φανερὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, πού εἶναι πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια καὶ τὰ ὅμοια, γιὰ τὰ ὁποῖα προλέγω, ὅπως καὶ ἤδη προεῖπα, ὅτι ὅσοι πράττουν τέτοια δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ»· καὶ πάλι, «τοῦτο νὰ γνωρίζετε, ὅτι κάθε πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, δηλαδὴ εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομιά στὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ»· καὶ πάλι, «τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγιασμός μας, ἡ ἀποχή ἀπὸ τὴν πορνεία· διότι δὲν μᾶς ἐκάλεσε ὁ Θεός γιὰ ἀκαθαρσία, ἀλλὰ γιὰ ἀγιασμό· ἐπομένως ὅποιος τὸ ἀθετεῖ, δὲν ἀθετεῖ ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν Θεό πού δίδει τὸ ἅγιο Πνεῦμα του σ' ἐμᾶς».

Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ συλλέξῃ ὅλες τὶς παραγγελίες τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν γιὰ τὸ θέμα τοῦτο; Σ' αὐτούς ἀκριβῶς πού σωφρονοῦν καὶ γι' αὐτό εὐρίσκονται ἀνάμεσα στὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, τί παραγγέλλει ὁ ἀπόστολος; «Σᾶς ἔγραψα στὴν ἐπιστολή, μὴ συναναστρέφεσθε πόρνους». Πραγματικὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐντρέπονται οἱ ἴδιοι, συμβουλεύει τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς ἀποφεύγουν καὶ νὰ τοὺς ἐντροπιάζουν, λέγοντας πρὸς αὐτούς, «ἐὰν κάποιος κατ' ὄνομα ἀδελφός εἶναι πόρνος, μὲ αὐτόν οὔτε νὰ συντρώγετε».

Βλέπεις ὅτι ὅποιος κυλίεται στὴν πορνεία εἶναι κοινὸ μόλυσμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ γι' αὐτό πρέπει ὅλοι νὰ τὸν ἀποφεύγουν καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν; Ὁ ἴδιος δὲ ὁ

Παῦλος παρέδωσε στὸν Σατανᾶ τὸν πορνεύοντα στὴν Κόρινθο καὶ δὲν συνέστησε πρὸς αὐτόν ἀγάπη οὔτε τὸν προσέλαβε, ἕως ὅτου ἐπέδειξε τὴν μετάνοια ἱκανοποιητικῶς.

Σῶζε ὅπωςδήποτε τὴν ψυχὴ σου ἀπὸ τὰ τόσα κακά, ὦ ἄνθρωπε, τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων, τῶν τελευταίων, διττῶν μάλιστα, καὶ στὸν μέλλοντα καὶ στὸν παρόντα αἰῶνα. Τὸ γένος τοῦ Ἡσαῦ ἦταν ἀπόβλητο, διότι ἐκεῖνος ἦταν πόρνος καὶ βέβηλος, καὶ ὁ Ροβοὰμ ἔχασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς βασιλείας, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του Σολομῶν, γυναικομανῆς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐπέθανε χωρὶς νὰ πάθῃ τοῦτο ὁ ἴδιος λόγω τοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος τὸ προσαφθὲν κάποτε σὲ βάρος τοῦ ἄγος ἐκαθάρισε μὲ ροῆς δακρῶν καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἔργα τῆς μετανοίας.

Ἀποφεύγετε τὴν πορνεία, ἀδελφοί, παραγγέλλει πάλι ὁ ἀπόστολος. Ἄν τὴν ἀπέφευγε ὁ Σαμψών, δὲν θὰ ἔπιπτε στὰ χέρια τῆς Δαλιδαῆς, ὥστε μαζί μὲ τὰ μαλλιά του νὰ χάσῃ καὶ τὴν δύναμί του, δὲν θὰ ἐτυφλωνόταν, δὲν θὰ ἔχανε ἀδόξως τὴ ζωὴ του μαζί μὲ τοὺς ἄλλοφύλους. Ἄν τὴν ἀπέφευγαν οἱ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ ὡς στρατηγὸ καὶ νομοθέτη Ἰουδαῖοι δὲν θὰ ἐθυσίαζαν στὸν Βεελφεγώρ, δὲν θὰ ἔτρωγαν θυσίες, δὲν θὰ ἔπιπταν ὅσο ἔπесαν. Ἄν τὴν ἀπέφευγε ὁ Σολομῶν, δὲν θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν Θεό πού τὸν κατέστησε βασιλέα καὶ σοφὸ οὔτε θὰ ἀνήγειρε ναοὺς στὰ εἰδωλα.

Βλέπετε ὅτι τὸ πάθος τῆς πορνείας ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ πρὸς ἀσέβεια; Οὔτε τὸ κάλλος τῆς Σωσάννης, πού ἐξαπάτησε στὴ Βαβυλώνα τοὺς πρεσβυτέρους, θὰ ἐθριάμβευε ἔπειτα καὶ θὰ συνεκάλυπτε τὸν λιθοβολισμό, ἂν αὐτοὶ ἀπέφευγαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ βδέλυγμα καὶ δὲν τὴν παρατηροῦσαν πρωτύτερα κάθε μέρα ἀκολάστως.

Οὔτε ὁ Ὀλοφέρνης θὰ ἐκοιτόταν μὲ κομμένον τὸν λαιμὸ ὁ ἄθλιος, ἂν προηγουμένως, ὅπως ἔχει γραφεῖ, δὲν εἴλκυε τὸν ὀφθαλμὸ του τὸ σανδάλιο τῆς Ἰουδίθ καὶ δὲν αἰχμαλώτιζε τὴν ψυχὴ του ἢ ὀμορφιά της. Γι' αὐτό λέγει ὁ Ἰώβ· «ἔβαλα κανόνα στοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ δὲν θὰ προσέξω παρθένο», πόσο μᾶλλον ἄσεμνο γύναιο, ἄγαμο ἢ ἔγγαμο.

Ἡ ἀγαμία θεοφιλῆ νὰ τηρῆς, ἀγαπητέ, ἢ συζυγία θεοδότη. Πίνε ὕδατα ἀπὸ τὰ πηγάδια σου, κί' αὐτό μὲ σωφροσύνη, ἄπεχε δὲ τελείως ἀπὸ νοθευμένο ποτό, διότι εἶναι ὕδωρ Στυγός, ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ἀχέροντος, εἶναι γεμάτο θανατηφόρο ἰό, ἔχει τὴ δύναμι δηλητηρίου· διότι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ρίπτῃ ὅσους πίνουν στὴν καταπακτὴ τοῦ Ἄδη ἢ μᾶλλον στοὺς ἴδιους τοὺς μυχοὺς τοῦ Ἄδη. Ἀπόφευγε τὸ μέλι ἀπὸ πορνικὰ χεῖλη, διότι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπαλείφουν πορνικὸ θάνατο, πού εἶναι ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεό. Πρὸς αὐτόν λέγει ὁ Δαβίδ, «ἐξωλόθρευσὲ ὅλους ὅσοι πορνεύουν».

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ καθαρεύῃ ἢ νὰ καθαίρεται κί' ἔτσι νὰ μένη διαρκῶς ἀμίαντος, ἀρκούμενος στὶς ἐπιτρεπτόμενες ἡδονές, αὐτός τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἔγινε ναὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ σ' αὐτό, νὰ σπεῦδῃ πρὸς ἀπόκτησι ἀγνείας καὶ σωφροσύνης καὶ πρὸς ἀποφυγὴ πορνείας καὶ κάθε ἀκαθαρσίας, γιὰ νὰ παραμείνωμε αἰωνίως εὐφραινόμενοι μαζὶ μὲ τὸν ἄφθαρτο νυμφίον στὶς ἀγνές παστάδες, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς ἀειπάρθενου καὶ παναμώμου καὶ ὑπερδοξασμένης Μητέρας πού τὸν ἐγέννησε παρθενικῶς γιὰ τὴν σωτηρία μας· τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Γένοιτο.